

Cikzore

Glasilo Crvene inicijative

Broj 33
februar 2026.

RAZBOJNICI PROTIV VENEZUELE

U noći trećeg januara Sjedinjene Države izvršile su još jednu u nizu operacija terora protiv Venezuele i tako otvorile sezonu imperijalističkih zločina u Novoj godini. Nakon što je SAD nasumično likvidirao stotinjak ljudi na brodovima u venezuelanskim vodama posljednjih mjeseci, i nakon što je u piratskim akcijama Amerika otela više tankera koji su putovali iz te zemlje, ovoga puta otišli su i korak dalje i - oteli predsjednika Nicolása Madura i njegovu suprugu.

Svakakve smo besramnosti navikli očekivati od imperijalista, ali otmicu neposlušnog predsjednika druge zemlje nismo vidjeli od Hladnog rata. Za američku administraciju, ova otmica i prateće bombardiranje zemlje dio su povratka starim odnosima prema Latinskoj Americi. Donald Trump tako otvoreno spominje „Monroeovu doktrinu” iz epohe kolonijalizma, prema kojoj je SAD isključivi vlasnik zapadne hemisfere u kojoj postavlja i smjenjuje koga hoće.

Dapače, Trump, njegov potpredsjednik JD Vance i ministar Marco Rubio, sa puno samohvale pričaju o tome kako će krasti venezuelansku naftu i kako će oni, a ne netko drugi, upravljati tom zemljom od trideset miliona ljudi. Za njih, ovo je operacija pustošenja tuđih resursa koje već nazivaju „svojima” i uz to pokušaj demonstracija sile svima onima koji bi se i dalje usudili uskratiti američkim korporativnim razbojnicima pljačku resursa po zemljama svijeta.

I što su planovi i ponašanja američke administracije otvorenije razbojnički, to se njihove podaničke vlade u Evropi, kao i cijela bulumenta ideoloških lakeja imperijalizma po medijima, više trude da izmisle neko opravdanje za nasilnog gazdu. Kad Trump kaže: „to je naša nafta i mi ćemo upravljati zemljom”, EU kaže: „podržavamo

mirnu demokratsku tranziciju u Venezueli”. Odnosno da bude pljačka, ali da bude barem dovoljno uvijeno da se to može prodati podanicima.

Ali koliko god se Trump i suradnici kaubojski hvalili ovom otmicom, ona je naposljetku demonstracija slabosti imperija na zalasku, odnosno potez očajnika. SAD već 25 godina pokušava raznim metodama smijeniti neposlušnu vlast u Venezueli. Najdraža metoda - državni udar - dvaput je neslavno propala. Trump je mjesecima prijetio pa čak i pokušao skromnu invaziju, ali se od vojne okupacije zemlje odustalo jer je američka administracija zaključila da bi vrlo vjerovatno taj rat - izgubila.

Nema sumnje da je otmica Madura omogućila ozbiljnu destabilizaciju Venezuele, ali Trump i suradnici su daleko od toga da „upravljaju” zemljom ili da kontroliiraju njezinu naftu. Ionako loša reputacija SAD-a u Latinskoj Americi (ali i mnogim drugim dijelovima svijeta) ovime je dodatno pogoršana, kao i odnosi SAD-a sa zemljama kao što su Brazil ili Meksiko. Nije izvjesno ni da bi otmica mogla utjecati na ostatak venezuelanske vlade da bude poslušniji.

Popis razbojničkih planova američke administracije puno je širi od Venezuele. Nitko ozbiljno ne može isključiti ni invaziju na Meksiko ni okupaciju Grenlanda. Sigurni smo da su u mnogim redakcijama i kabinetima već spremne argumentacije o potrebi „mirne demokratske tranzicije” na Grenlandu. Suprotno tome, mi ćemo i sada i ubuduće isticati parolu: Smrt imperijalizmu - Sloboda narodima svijeta!

NA ZAPADU NIŠTA NOVO POVODOM ISTOKA

U trenutnoj fazi krize imperijalizma, u kojoj imperijalizam kao takav više ne može da opstane bez ratova, nova žarišta i nove katastrofe javljaju se svakodnevno.

U situaciji u kojoj je de facto došlo do promene odnosa snaga među najvećim imperijalnim silama, za sada se imperijalna superstruktura EU javlja kao najveća gubitnica kriznih i ratnih potresa.

Što se tiče zapadnog imperijalizma, koji je još uvek najveći protivnik progresivnim promenama u društvu i ekonomiji, on otkriva svoje nove doktrine i planove; pored Kube koja prednjači na večnoj listi želja za kontrarevoluciju, tu su od uspostavljanja doktrine „osovine zla“ od strane Buša mlađeg, Venecuela još od Čavezovog vremena, a na veliko iznenađenje tome su pridodati apetiti prema zemljama koje su eufemistički nazivane „saveznivama“ kao što su Kanada ili Grenland, to jest Danska.

Tokom protekle godine Iran je napadnut prvo od Izraela, a zatim od SAD koje su svojim ulaskom u rat pokušala da zadrže kontrolu nad daljom eskalacijom koja je, neočekivano, manje odgovarala Izraelu iako je on započeo rat.

Otmica Madura koja je prvih dana po njenom odvijanju zaista bila predstavljana i doživljavana kao velika američka pobjeda, do sada se ispostavila kao nedovršena operacija. Da, Maduro je zarobljen, zajedno sa bračnom drugaricom, ali je njegova vlast ostala na mestu. U samoj zemlji ne postoji kritična masa za promenu režima, a očito je da planeri te operacije nisu računali na tako slab efekat akcije u kojoj su korišćena do sada nepoznata oružja i koja je trebalo da donese metež i državni udar.

Narod Venecuele, onaj njegov veći i političkiji deo, za sada ne pristaje na ucenu, iako se zbog gusarskog otimanja veneceuelanske nafte, brodova i uopšte, namerne

i sveobuhvatne operacije koja uključuje upotrebu oružja i ekonomski pritisak, pa i pljačku, može očekivati da svakodnevni život običnih ljudi bude sve teži.

Ako se ideološki mase isparvno pripreme za otpor, američkom imperijalizmu neće biti lako, a možda ni moguće, da planiranu kontrolu nad naftom i društvom Venecuele sprovede po svojim zamislima. Naša solidarnost i podrška su okrenuti siromašnijim slojevima veneceuelanskog društva, koji bi najviše bili pogođeni povratkom američke dominacije i neoliberalne politike u Venecuelu.

Šta se Irana tiče, sukob reakcionarnog verskog režima iz Teherana sa američkim imperijalizmom i njegovim agentima – Izraelom i Saudijskom Arabijom pre svega, datira još od rušenja šaha i uspostavljanja Homeinijeve teokratske vlasti. Podsetimo, Homeini je doleteo iz Pariza pravo na poziciju Vrhovnog vođe.

Pokret koji je srušio šaha Rezu Pahlavija bio je široki i šarenoliki front u kome je najorganizovanija snaga bila Komunistička partija Irana, poznata i pod imenom Tudeh. U konsolidaciji novih vlasti verskih poglavara, oštrica represije je prvo pogodina komuniste, isto kao i u šahovo vreme.

Sa zapadnim imperijalizmom Iran je imao nekoliko pokušaja normalizacije odnosa, ali logika procesa, interesi krupnog kapitala, kao i Izraela, to nikada nisu omogućili da se desi, iako je poslednja decenija XX veka prošla u znatno relaksiranim odnosima nego u prvoj polovini osamdesetih ili danas. Iran je, naravno, interesantan geopolitički, a pre svega ekonomski. Veličina zemlja, njen strateški položaj, a najviše zemno bogatstvo u okviru koga se sada ističe nafta, čine ovu zemlju neminovnim protivnikom interesa zapadnog imperijalizma.

Da li to znači da komunisti treba da pristanu na mir sa verskim poglavarima jer su se našli na udaru zapadnog imperijalizma? Naravno da ne. Naprotiv, u ime svih mučenih, izmasakriranih i nestalih drugarica i drugova kako za vreme šaha, tako i kasnije, pod mulama, obavezuju nas na traženje pravde. Pored toga, istorija od nas zahteva da radimo dalje na njenom razvoju i ostvarenju, a ne da se zalažemo za povratak točka istorije unazad.

Takođe, imajući u vidu stvari koje su se dogodile u nizu zemalja u Africi i Aziji, kada su spoljne sile, namećući svoj interes potpirivale građanske sukobe (u kojima niko nije predstavljao proletarijat) posle čega su te zemlje ostajale razrušene, osiromašene, rasutog i tramatizovanog stanovništva bez ikakve perspektive.

Mi mislimo da se borbom protiv režima, ma koliko on reakcionaran bio ne sme pravdati imperijalno meštanje u unutrašnje stvari jedne zemlje. Iskustvo nam vrlo jasno pokazuje da imperijalne intervencije nikome ne donose oslobođenje. Nema nijednog razloga da se to isto ne dogodi i u Iranu, ako do toga dođe.

Iranskom proletarijatu neće biti lakše da organizuje klasnu bornbu na spaljenoj zemlji. Ako mule padnu srušene u spoljnoj oružanoj akciji, to nije oslobođenje iranskih masa. To, verovatno samo znači povratak pretendenta na presto, kvislinga koji je sin poslednjeg iranskog šaha.

Mi podržavamo i uvek ćemo podržavati pobunu masa protiv vlasti, kako u Iranu, tako i na drugim mestima. Ali, ako ta pobuna treba da posluži samo kao povod za novi rat, onda ona i nije prava pobuna već propagandna akcija.

Takođe smo protiv, i uvek ćemo biti protiv imperijalističkog nasilja, bilo da je reč o Iraku, Iranu, Libiji, Siriji, Nigeru, Sudanu, Palestini, Kurdistanu, Venecueli, kao i Kubi, mestu slavne revolucije koja i danas mnoge nadahnjuje.

Dole imperijalistički ratovi! Dole imperijalizam!

ŠTO SE DOGAĐA U ROŽAVI?

Zapadni Kurdistan, ili Rožava, slobodna je zona u ratom razorenoj Siriji uspostavljena još 2012. u dijelovima zemlje koje naseljavaju pretežno Kurdi. To nije samo zona slobodna od državne represije i vjerskog fundamentalizma i nasilja, nego i revolucionarni proces – pokušaj izgradnje društva bez države i kapitalizma. Iako je krenula od kurdskog stanovništva, revolucija je otvorena za sve u tom etnički i vjerski mješovitom području. Kroz nju su ne samo zaštitu, nego i emancipaciju, doživjele brojne zajednice sirijskih kršćana i Arapa.

Rožava je možda najpoznatija po svojim velikim uspjesima u polju emancipacije žena. U sukobu u kojem je sistematsko nasilje nad ženama masovno korišteno kao sredstvo rata, Rožava je omogućila ženama svih nacionalnosti i porijekla da svoju slobodu brane i grade ne samo sa puškom u ruci, nego i noseći presudnu ulogu u cijelom revolucionarnom procesu. Mobilizacija snage i moći žena omogućila je dugovječnost i velike uspjehe ovom revolucionarnom projektu.

Zbog velike važnosti za revoluciju ne samo na Bliskom istoku, nego i za budućnost emancipacije u cijelom svijetu, naše grupe u CA/CI su – kao i velika većina revolucionarnih kolektiva u svijetu – od samih početaka podržavale revoluciju u Rožavi.

Naša potpora nije bila samo propagandna, jer smo u više navrata pružali financijsku, i

nfrastrukturnu i organizacijsku podršku dobrovoljkama i dobrovoljcima koji su odlazili u Rožavu, bilo kao borkinje i borci, bilo da pomažu revoluciju na druge načine.

Nije neočekivano da su snage imperijalizma i reakcije prepoznale tu revoluciju kao svog neprijatelja. Iako su strane sile tolerirale Rožavu dok je igrala presudnu ulogu u uništenja tzv. Islamske države, sada su se urotile u pokušaju ga je ograniče ili uguše. Taj zadatak je prepušten bivšem vođi al-Kaide u Siriji, koji je sada samozvani šef te zemlje, a zapravo je pod kontrolom turskog diktatora Erdogana, uz podršku Izraela i SAD-a, koji su mu prema pisanju brojnih medija dali dopuštenje za napad na Rožavu. Za imperijaliste, ključno pitanje u Siriji je tko će kontrolirati naftu i druge resurse. Za reakcionare, ključno pitanje je kako onemogućiti emancipaciju žena na Bliskom istoku i spriječiti izgradnju društva koje poštuje kulturne i etničke razlike i na njima gradi jedinstvo potlačenih u borbi. Za nas, Rožava je svetionik budućnosti koji zaslužuje svu našu podršku. Milioni ljudi u Kurdistanu i hiljade ljudi diljem svijeta organiziraju se ovih dana da pomognu obranu slobodne zone od džihadističkih bandi i spriječe diplomatsku urotu protiv revolucije.

Budimo dio tog pokreta! Branimo Rožavu!

-----KLASNA BORBA-----

TAKTIČKA POBEDA OKO GENERALŠTABA

Kratki tekst o borbi za Generalštab napisan je kao odgovor na pitanje koje smo dobili od grčkog komunističkog nedeljnika Prin.

Ove godine je odjeknula vest da će na mestu dve zgrade u centru Beograda u kojima su bili smešteni Ministarstvo odbrane i Generalštab, a koje su bombardovanje tokom NATO rata 1999. godine, biti podignute dve komercijalne kule pod nazivom Trump tower.

Razumljivo je da se javnost odmah usprotivila iz više razloga: pre svega ideja da se zgrade koje su uništili američki bombarderi pokloni američkom predsedniku bila je sama po sebi šokantna i uvredljiva. Drugo, radilo se i o široj slici u okviru koje se vodi borba protiv potpune džentrifikacija centralnih beogradskih zona, te konačno na trećem mestu i o činjenici da su te zgrade proglašene za kulturno dobro Srbije.

Ideja o poklanjanju ekskluzivnog i zaštićenog prostora baš američkom predsedniku procenjena je kao politička trgovina i ulizištvo prema SAD i njihovoj eliti. Umesto Trampa, ubrzo se kao poklonoprimec pojavio Džered Kušner, Trampov zet i član administracije.

Odgovor javnosti bio je sveobuhvatan. U sklopu postojeće političke krize i procesa koji se odvijaju nije se usprotivila samo opšta i stručna javnost, već i delovi sudstva. Ubrzo se ispostavilo da je za ovu operaciju bilo potrebno prekršiti zakon o zaštiti dobara kulture, kao i nekoliko drugih podzakonskih propisa. Zato su uhapšeni direktor Zavoda za zaštitu spomenika kulture, a pokrenut je postupak i protiv ministra kulture Selakovića.

Na osnovu dosadašnjeg iskustva, možemo

pretpostaviti taktiku vlasti u daljem procesu oko ovih zgrada. Zvanično, Kušner se povukao iz projekta, to kažu zvanične informacije. Međutim, to još uvek ne znači da na mestu zgrada koje sada stoje i podsećaju na ratna razaranja, jednog dana neće biti podignuta neka komercijalna zgrada sa preskupim stanovima ili ekskluzivnim sadržajem za bogatu klijentelu.

Međutim, kao i u slučaju protesta protiv kompanije Rio Tinto, protesti su odneli jednu taktičku pobedu; u oba slučaja smo svi svesni da borba nije završena, ali ovakvim poredama se postavlja odnos snaga koji više nije izrazito na strani krupnog kapitala.

Tačnije, ova dva slučaja su samo najnoviji primeri u kojima pobunjene mase uspevaju da zaustave planove koji je trebalo da omoguće brzi dolazak do profita moćnih pojedinaца na štetu naroda, prirode, kulture pa i istorije.

Sa druge strane, ne treba gajiti iluzije da će optuženi ministar i drugi pripadnici vladajuće elite i partije biti na kraju oslobođeni. Dosadašnje iskustvo nam govori da ova taktička hapšenja služe umirenju savesti, a ponekada predstavljaju i znak neslaganja unutar različitih grana vlasti, u ovom slučaju neslaganje između izvršne vlasti čija je ovo ideja i projekat i sudske vlasti sa druge strane, koja odlučuje da ne provocira mase svojim nečinjenjem.

Bez obzira na sve, zaustavljanje planova vlasti, makar i privremeno, ima svoje subjektivne i objektivne efekte: pre svega podiže moral i daje pouku o neophodnosti borbe, a sa druge strane objektivno menja odnos klas-

nih i političkih snaga, makar i privremeno, potvrđujući moć pobunjenih masa.

Slučaj zgrada Generalštaba takođe ima i dimenziju odbrane istorije i pamćenja na ju goslovenski period, što je takođe bio adut vlasti u propagandi za odricanje od tih

zgrada. Zgrade, koje svojom celinom treba da asociraju na bitku na Sutjesci, jednu od najžešćih bitaka tokom partizanskog rata, i dalje će stajati da podseća i na tu pobedu, pored ove novovekovne.

SAOPŠTENJE CRVENE INICIJATIVE KRAGUJEVAC

U svetlu sveopšte krize sistema koja se ogleda ne samo u političkim i ekonomskim turbulencijama na svetskom nivou, smatramo da moramo da se oglasimo povodom sve češćeg, ali srećom još uvek nedovoljno uticajnog pokušaja zloupotrebe situacije sa stranim radnicima.

Ako pogledamo kako je tekla istorija pokušaja da se na antiradničkom i ksenofobnom sentimentu gradi politički uticaj među reakcionarnim slojevima onda vidimo da su određene snage sa desnice pokušavale da zloupotrebjavaju nevolju koristeći različite argumente: prvo je bilo problematično što je reč o muškarcima za koje se obavezno naglašavalo da su „vojno sposobni“, da bi sada više upozoravali na opasnost od dolaska žena i dece jer im to predstavlja znak da žele da ostanu.

Nikada niko nije odgovarao za širenje panike, verske rasne i međunacionalne mržnje ni širenje lažnih vesti o napadima „migranata“ naročito na žene i decu.

Društvo u Srbiji za sada ignoriše ove desničarske grozomere, ali treba zadržati opreznost jer sa očekivanim produbljivanjem krize ovakve pojave mogu predstavljati ozbiljnu opasnost.

Jedan skup ove prirode je već održan u naselju Vinogradi, a sada najavljuju drugi za naselje Stanovo. Prvi skup je propao, a istu sudbinu želimo i drugom.

Zato osuđujemo pokušaj politikanata iz lažne opozicije koji žele da nevolju miliona ljudi pretvore u svoj politički kapital.

Ove snage ne prezaju ni od najgnusnijih laži, a sveži primer iz Hrvatske sa insceniranim samopovređevanjem jedne časne sestre za šta je optužila strane radnike, jeste još jedan u nizu dokaza da srpski i hrvatski nacionalizam imaju isto ružno lice i da su kao i obično na istim pozicijama.

Pitanje za sve ove rodoljube jeste: zašto pristajete na ulogu izvršilaca prljavih poslova za evropsku imperiju ako kažete da ste samo zabrinuti za svoju zemlju i narod? Zar imperijalna pljačka, zbog koje pre svega sve te mase stranih radnika i kreću na svoje odiseje, nije nešto što nas povezuje upravo sa masama obespravljenih, a ne sa elitom izrabljivača? Zar ćete nekada od nekoga očekivati solidarnost?

Takođe, gde je u njihovom „rodoljubnom“ životu ona vrednost iz devetnaestovekovne Srbije na koju vole da se pozivaju – da rob koji stupi na tle Srbije postaje slobodan čovek? Vi biste, gospodo, po svoj prilici isporučivali te robove njihovim robovlasnicima.

Uvek i na svakom mestu smo za solidarnost, a protiv mržnje koja se izaziva iz politikantskih razloga.

Živela slobodarska, solidarna i humana Srbija!

Za socijalizam!

NAROD IZBACIO POLICIJSKE PROVOKATORE S PROTESTA ZA PALESTINU U ZAGREBU

Više tisuća ljudi došlo je na glavni zagrebački trg u subotu da podrži otpor genocidu u Palestini. S prosvjeda su poslale poruke da aktualno primirje nije nikakvo rješenje, niti rješenja može biti bez oslobođenja. Prozvane su i EU i RH zbog sudjelovanja u okupaciji, genocidu i apartheidu.

pripadnika neke mračnjačke desničarske sekte, na protest, u nadi da će izazvati incident. Okupljeni su ispravno reagirali i izbacili provokatore zajedno sa kordonom policije koji ih je čuvao i cijelim odredom policije u civilu koja ih je pokušala progurati među protivnike genocida.

U jednom trenutku policija je pokušala progurati dvojicu cionističkih provokatora,

Smrt fašizmu – sloboda Palestini!

TISUĆE ANTIFAŠISTA U HRVATSKOJ POKAZALE ŠTO ZNAČI PRAVI NARODNI POKRET

Kolona od Glavnog kolodvora do Trga bana Jelačića, pun Trg sa obje strane pruge, deseci tisuća ljudi, odlična organizacija, borbene parole. To su slike antifašističkog prosvjeda u Zagrebu 30.11.2025. Istovremeno u Puli i Rijeci okupilo se preko tisuću ljudi, a više stotina i u Zadru. Dojam nisu pokvarili ni pokušaji šačice nacista i hrvatskih ćacija da naprave incident u Rijeci i Zadru.

To je bio spontani narodni odgovor na nasilje i ustaško mitingašenje koje su u posljednjih pola godine sistematski organizirali dijelovi vlasti, u pokušaju da zastraše ljude i podčine ih svojim kriminalnim planovima. Bez podrške

režimskih medija, protiv državne propagande, unatoč konstantnom zastrašivanju od strane vlasti, mafije i njihovih batinaša — pokret se stvorio iz otpora mržnji i strahu, iz predanosti solidarnosti i slobodi.

Uzalud im sve utrošene pare na botove i plaćenike, uzalud im sva silina represivnog aparata i represivnog podzemlja. Fašisti neće proći, ova zemlja se nije pokorila. Gradimo dalje pokret Ujedinjeni protiv fašizma.

Svi smo mi antifašisti!

FAŠIZAM NEĆE PROĆI

Naše drugarice i drugovi iz beogradske grupe Crvene inicijative uzeli su učešće na skupu “Fašizam neće proći”. Da podsetimo, skup je sazvan kao odgovor na neonacističke skupove koji se već godinama okupljaju na ovaj dan da bi odali poštu zlikovcu i kvislingu Milanu Nediću. Neonacisti i ljubitelji lika i dela debelog ratnog zločinca MN nisu

uspeli da prošetaju rutom koju su planirali i naravno da su bili brojčano nadjačani, okruženi policijom kao obezbeđenjem.

Smrt fašizmu - sloboda narodu

CRNA LISTA

Prateći zvanične medije u Srbiji (RTS, B92, N1, Nova, Novosti..) do trenutka objavljivanja ovog teksta, prikupili smo podatke koji pokazuju koliko su uslovi rada sa kojima se suočavamo sve lošiji dok država i njene odgovorne institucije ne pokazuju bilo koju vrstu brige, a ni neophodne zaštite. Zakonodavni sistem je uvek na strani poslodavca i bez odgovarajućih mera kojim bi se zaštitili radnici. Bez obzira na to, svakim danom svedočimo i stalnom kršenju zakona od strane poslodavaca, neadekvatnim uslovima rada, zapošljavanju na crno bez socijalne i zdravstvene zaštite, niskim cenama rada i raznim učenama kojima je većina radnika u borbi zagoli život prinuđena da pristane na eksploataciju.

Koliko je situacija na tržištu rada katastrofalna govore podaci da je od 1. oktobra 2025. do 1. februara 2026. godine:

lakše povređeno - 132 radnika

teže povređeno - 14 radnika

stradalo - 6 radnika

Situacija je takva da zahteva hitnu reakciju nadležnih institucija i sankcionisanje odgovornih, iako bilo kakvi odgovori i odgovornosti uporno izostaju.

-----DRUGARICE I DRUGOVI-----

PROTIV AMERIČKE VOJNE AGRESIJE NA VENECUELU I SVAKOG IMPERIJALISTIČKOG PRISUSTVA U LATINSKOJ AMERICI!

[Donosimo prevod deklaracije levičarskih grupa i partija iz Latinske Amerike i šire koju smo potpisali kao organizacija.]

Za ujedinjenje borbe latinoameričkih naroda sa borbom radnika SAD protiv Trampa.

Američka flota je raspoređena u Karipskom moru kod obale Venecuele. Trampovom jednostranom deklaracijom „rata protiv trgovine drogom“, njegova administracija je zatražila imperijalističko „pravo“ da vojno interveniše. Direktna političko-vojna cilja je promena režima u Venecueli. Proglasio je predsednika Madura „narkoteroristom“ i stavio nagradu od 50 miliona dolara za njegovu glavu. Tramp sebe smatra „šerifom“ Kariba i Latinske Amerike. Za nekoliko nedelja, uspostavio je polupomorsku blokadu kod Venecuele i potopio tri broda, ubivši više od 30 članova posade, optužujući ih da su trgovci drogom. Upravo je potopio još dva broda kod Kolumbije i Trinidada, gde su preživeli i rođaci dokazali da su zanatski ribari.

Tramp želi da potvrdi američka „prava“ nad onim što smatra svojim „dvorištem“ u Latinskoj Americi. U tom cilju, on pribegava — nikada u potpunosti napuštenoj — politici „velike palice“ i diplomatiji „topovnjača“ (i nuklearnih podmornica, kao i „odobrenje“ direktnih napadačkih operacija na teritoriji Venecuele).

Ovo je deo borbe između kapitalističkih monopola, posebno protiv Kine, koja je poslednjih godina napredovala u međunarodnoj trgovini sa Latinskom Amerikom. Sjedinjene Države ostaju glavni direktni „investitor“ u Latinskoj Americi (38%), zatim sledi Evropska unija (16%) i, znatno dalje iza,

Kina, koja je čak i u padu. Ali komercijalno posmatrano, Kina je glavna destinacija za mnoge latinoameričke izvozne proizvode (kao na primer za Brazil, Čile i Peru). Latinska Amerika je postala sve više zavisna od izvoza poljoprivrednih materijala i sirovina (Čile i Peru od bakra, Brazil i Argentina od soje, Venecuela od nafte itd.) i uvoza industrijske robe. Ali novac koji dobija od svog izvoza ne ulaže se u industrijalizaciju ili ekonomski razvoj ili rešavanje akutnih socijalnih problema radnih masa. Naprotiv, on ide direktno u džepove oligarhija i za plaćanje „spoljnih dugova“ MMF-u i američkom i evropskom imperijalističkom finansijskom kapitalu.

Tramp koristi tekući ekonomski rat protiv Kine (i Rusije) da zategne šrafove širom Latinske Amerike i diktira svoju politiku. On želi da stekne ekonomske prednosti i uveća vojnu dominaciju. Ova militaristička i fašistički orijentisana ofanziva takođe žrtvuje siromašne latino imigrante u SAD koji se vojno proteruju. Njegov plan militarizma i ekonomskog ratovanja prati rastuća unutrašnja militarizacija, koja se ne zaustavlja na masovnim hapšenjima migranata, već uključuje raspoređivanje trupa u većini većih gradova zemlje. Sama radnička klasa SAD je centralna vojna meta Trampove ofanzive.

Rukovodstvo američkog sindikata AFL-CIO (the American Federation of Labor (AFL) and the Congress of Industrial Organizations (CIO)) takođe je bilo uključeno u podršku američkim vojnim interven-

cijama u Venecueli, Latinskoj Americi i širom sveta putem vladinog „Centra solidarnosti“ AFL-CIO. Pozivamo američke radnike da odbace proimperijalističku politiku rukovodstva AFL-CIO, koje je takođe podržalo vojni budžet američke vlade od trilion dolara. Američki radnici i sindikalisti moraju se direktno povezati sa radnicima u Venecueli, Latinskoj Americi i širom sveta kako bi se suprotstavili sopstvenoj kapitalističkoj vladajućoj klasi koja preti radničkoj klasi sveta. Protivimo se američkim imperijalističkim akcijama. Odbacujemo njihove vojne pretnje i zahtevamo trenutno povlačenje američke flote iz latinoameričkih voda. SAD imaju oko 800 baza širom sveta: 9 u Kolumbiji, 8 u Peru, 3 u Meksiku, 3 u Hondurasu i 12 u Portoriku! Ljudi Portorika su odgovorili na najave rastućim mobilizacijama koje predstavljaju ponovno preispitivanje njihovog statusa kao direktne američke kolonije. SAD su ponovo rasporedile trupe u Panamskom kanalu i insistiraju na postavljanju baza u novim zemljama poput Brazila i Argentine.

U svom hibridnom ratu ekonomskih i vojnih mera, promovisale su plebiscit za 11. novembar u Ekvadoru kako bi se „legalizovalo“ ponovno instaliranje vojnih baza koje su zatvorene pre mnogo godina. SAD su pozajmle 600 miliona dolara vladi Noboe, koja se suočava sa generalnim štrajkom zbog povećanja cena goriva i drugih antinarodnih mera, i najavile su da će joj pozajmiti dodatnih 5 milijardi dolara ako glas ZA pobjedi na referendumu.

Isto važi i za Argentinu, gde Tramp pozajmljuje novac Mileievoj vladi (povećavajući javni dug i braneći interese vlasnika obveznica) pod eksplicitnim uslovom da njegov krajnje desničarski saveznik pobjedi na izborima protiv rastuće narodne opozicije. Američki ambasador i drugi Trampovi izaslanici se direktno sastaju sa guvernerima, buržoaskim

protivnicima i sindikalnim birokratama kako bi održali svoje ekonomske interese u zemlji, posebno kako bi napredovali u oblasti eksploatacije litijuma, kao i nalazišta retkih zemnih elemenata. Milei je upravo dekretom odobrio ulazak američkih trupa u Argentinu radi učešća u zajedničkim vojnim vežbama sa ciljem „konsolidacije regionalne stabilnosti“, prema rečima nadležne vojske.

Vlada SAD je kroz OAS (The Organization of American States) progurala formiranje vojnih snaga, novog Minustaha, za intervenciju na Haitiju. Oni žele da latinoameričke vlade obezbede vojnike kako bi mogli da povuku svoje i da izvode avanture protiv Venecuele i drugih mesta.

Latinoamerička buržoazija i veliki deo buržoaskih nacionalističkih pokreta deluju kukavički. Maduro je predložio pregovore sa Trampom o slobodnom pristupu SAD koncesijama, poput onih koje već drži Ševron, na venecuelansku naftu (najveće rezerve na svetu). Tramp je to odbio jer želi promenu režima. Radi na tome da podeli režim i njegove oružane snage. Pokrenuo je globalnu propagandnu kampanju koja je kulminirala imenovanjem njegove saveznice, desničarske venecuelanske liderke Korine Mačado, za dobitnicu Nobelove nagrade za mir. Korina Mačado je učestvovala u pokušaju puča protiv Čaveza 2002. godine i uvek je pozivala na ekonomske sankcije protiv Venecuele, pa čak i na direktnu vojnu intervenciju SAD.

Protivimo se imperijalističkoj intervenciji i militarističkoj agresiji usmerenoj na promenu režima, ali ne pružamo političku podršku Maduru i njegovim korumpiranim, represivnim krugovima protiv radnog naroda. Potrebno je naoružati radnike, nacionalizovati jenkijevske i imperijalističke kompanije, bankarstvo i spoljnu trgovinu, pod kontrolom radnika.

BRIKS dozvoljava razvoj ove imperijalističke vojne pretnje protiv Venecuele, baš kao što su dozvolili genocid Trampa i Netanjahua nad Gazom. Brazil je postavio vojsku na granice Venecuele. Latinoamerička buržoazija ćuti. U najboljem slučaju, pokušavaju da objasne Trampu da „nije u pravu“, kao što je to učinio Petro iz Kolumbije.

Mladi ljudi i radnici su ti koji mobilisu protiv imperijalnih sila i njihove politike štednje i imperijalističkog rata u Peruu, Paragvaju, Urugvaju i Argentinu. Više od 7 miliona Amerikanaca (iz svih zajednica) demonstriralo je 18. oktobra u 2.000 gradova širom SAD protiv Trampovih fašističkih postupaka. Hajde da ujedinito snage.

Američki imperijalizam napolje iz Venecuele, Paname, Ekvadora i cele Latinske Amerike! Hitno povlačenje svih pomorskih i vazduhoplovnih snaga sa Kariba!

Kraj progona Latinoamerikanaca koji žive u SAD; bez ikakvih progona imigranata više! Napolje MMF. NE plaćanju lihvarskih spoljnih dugova!

Bez imperijalističkog mešanja u latinoameričke narode!

„Fuera Jenkins de Venezuela y de América Latina!“

Nezavisnost za Portoriko. Velika Britanija napolje sa Malvinskih ostrva.

Radnici Latinske Amerike i sveta, ujedinite se, za socijalističko jedinstvo Latinske Amerike i sveta!

SINDIKALNI PROTESTI ZA POVEĆANJE ZARADA

(SOCIJALISTIČKA ZORA, Makedonija)

U poslednjih pet godina sindikati su zaista bili aktivni. Zaključeni su kolektivni ugovori kojima su zaposlenima u javnom sektoru povećana prava i beneficije, nedelja je proglašena za neradan dan za 90 odsto radništva, a minimalna plata je nekoliko puta povećavana kroz izmene zakona, obuhvatajući sve zaposlene. Sve je ovo postignuto zahvaljujući štrajkovima i protestima koje je organizovala najstarija sindikalna konfederacija – Savez sindikata Makedonije (SSM).

Do 2021. godine, sa razlogom smo gledali sa nepoverenjem na SSM, zbog toga što je uvek bio u dosluhu sa svakom aktuelnom kapitalističkom vlašću u zemlji. Put kada se promenila vlast u zemlji, a da je to značilo i zamenu rukovodstva SSM bilo je 2017. godine.

Ipak, sindikalno pomeranje u pozitivnom smeru koje je učinilo novo rukovodstvo SSM u periodu od 2021-2025, prepoznato

je i podržano sa naše strane preko redovnog učešća na svakom značajnijem protestu u posebnom Antikapitalističkom bloku sa parolama protiv najamnog ropstva, ali i konkretnih zahteva – za neradnu nedelju, za tridesetčasovnu radnu sedmicu itd.

Ovakvu podršku smo dali i na poslednjem protestu koju je predvodio SSM, koji je održan 28. januara, a u čijem fokusu je ponovo bilo povećanje iznosa minimalne zarade u Makedoniji, koja je jedna od najnižih u regionu i koja iznosi 397 evra. Pritom, uvid u realnu kupovnu moć sa ovim iznosom minimalne plate pokazuje takozvanu minimalnu sindikalnu korpu koju proračunava SSM, a koja predstavlja zbir cena osnovnih proizvoda i usluga za jedno četvoročlano domaćinstvo mesečno. Ona je u decembru mesecu 2025. godine iznosila 1059 evra, a u slučaju da se iznajmljuje i stan, onda iznosi 1313 evra.

Iz ovih razloga, protest SSM je bio opravdan,

otuda i naša podrška. Ipak, do sada se pokazalo kakva je korist (čitaj: nikakva) od povećavanja nominalnih plata. To nije naš subjektivni stav, već je to objektivno iskustvo radništva sa ovom pojedinačnom merom. Svako povećanje iznosa minimalne zarade do sada, bilo je praćeno cenovnim šokovima, odnosno neumerena poskupljenja svih proizvoda i usluga, što je izazivalo obezvređivanje svih ostalih plata koji nisu bili povezani sa povećanjem minimalne zarade. Uostalom, i ova i prethodna vlada, pored uobičajenog nepoštovanja određenih odredbi kolektivnih ugovora, isto tako, najčešće pred izbore, na nekoliko meseci zamrzava cene, ili ograničava trgovačke marže, najveći deo vremena kapitaloisti (veliki i mali) ponovo se vraćaju na staro, na maksimizaciju profita. Pored toga, glavni zahtev SSM za povećanje minimalne zarade dobio je podršku i od određenih opozicionih partija čija rukovodstva svoju bezidejnost pokušavaju da prebace kao težak tovar na pleća na Savez sindikata Makedonije i njegovo članstvo. Iz ovih razloga, većina radnika u Makedoniji su u nedoumici da li da potpuno podrže ili ne podrže SSM, koji je od strane vladajuće VMRO DPMNE uspešno predstavljen u javnosti kao produžena ruka opozicije - do juče vladajuće SDSM.

U svakom slučaju, zadatak komunista je da rade sa čitavim radništvom, kako sa onima u privatnom sektoru, koji su sindikalno neorganizovani, tako i sa radništvom u javnom sektoru koji su u članstvu reakcionarnih sindikata.

Imajući u vidu sve što je do sada rečeno, 28. januara u Skoplju mi, članovi/ce Socijalističke zore, marširali smo zajedno sa članstvom SSM, pri čemu smo im podelili letke sa sledećom sadržinom:

- Marširamo zajedno! Naše članstvo i simpatizeri će podržati sindikate SGIP, UPOZ, SUTKOZ, SRT, SHNM, SIER i druge koji traže povećanje minimalne plate na 600 evra.

- Isti klasni interesi! Borimo se da naš rad bude dostojno vrednovan i plaćen, tražimo blagovremenu i kvalitetnu zdravstvenu zaštitu, očekujemo prijatnu i bezbednu radnu sredinu. Sindikalno organizovanje je naša alatka za delovanje i legalno oružje za borbu. Kao što je potrebno potpuno iskorenjivanje siromaštva, tako je potrebno i iskorenjivanje sindikalno neorganizovanog radništva. Mi radnici imamo iste klasne interese.

- Suštinski sindikalni zahtevi. Fokus SSM je predugo zadržan na nominalno povećanje minimalnih zarada je zahtev koji je proteklih godina bio ispunjavan od strane izvršne vlasti, a već narednog dana – povećanje cena to povećanje obezvređi nezauzdano povećanje cena. Zato, neophodno je suštinsko poboljšanje radničkog standarda! Da bi se to postiglo, neophodna je masovnost, odnosno što više radnika/ca da prepozna zahteve protesta kao svoje zahteve. Iz tog razloga, neophodno je i da se SSM osloni na svoje jedine stalne saveznike – radnike/ce. Tačnije, dugo se protestuje, a ne štrajkuje, što je još jedan pokazatelj ograničenosti socijalnog dijaloga i građanskog aktivizma... Krajnje je vreme da glavna sindikalna alatka bude štrajk.

- Mobilizacije i ujedinjavanje! U vezi sa protestom, u široj javnosti je ostalo nepoznato koje se sindikalne teme sa kojim sindikalnim konferencijama ne mogu usaglasiti zajedničkom stavu. U zvaničnom pozivu na protest nisu navedeni drugi zahtevi organizatora, zbog čega se stiče utisak da je zahtev za minimalnom platom od 600 evra – konsenzus među sindikalnim konfederacijama. To, međutim, nije slučaj zato što već duže vremena, tri sindikalne konfederacije ne mogu da se usaglase oko nekih ključnih pitanja. Iz tog razloga, ni generalni štrajk kao najviša forma sindikalnog delovanja, na žalost ostaje udaljeni eho iz prošlosti i malo je verovatno da bi mogao da se dogodi u bliskoj budućnosti.

- Borba za trajna prava! Sve do sada rečeno treba razumeti kao dobronamernu

sugestiju komunista. U sredu marširamo zajedno sa sindikatima koji su se odvažili na protest. Parole antikapitalističkog bloka i naše crvene zastave i dalje pozivaju na ujedinjavanje radništva protiv najamnog ropstva osmočasovnog radnog dana, ropstvo prekovremenih i dodatnih poslova. U tom smislu, dok se ne ostvari pobjeda u pravcu zakonskog skraćivanja punog radnog vremena, to bi bila trajna povlastica u poređenju sa privremenim karakterom nominalnog povećanja plata. To je zahtev Antikapitalističkog bloka koji ističemo na skoro svakom znatnijem sindikalnom protestu.

- Drugovi/ce radnice/e! Podržimo sindikate koji se okupljaju oko zahteva za povećanje minimalne plate! Ali, u nastupajućem periodu i mi da se organizujemo na svojim radnim mestima – ne samo oni koji su organizovani u sindikate – možemo zajedno da se borimo, ne samo za poboljšanje našeg životnog standarda, već i za očuvanje prava osvojenih do sada – prava koja se ruše pod pritiskom kapitalističke države i trgovačkih komora.

1. maj 2024. godine u Skoplju

1. maj 2025. godine u Skoplju

ROŽAVA JE OTPOR – NE MOŽE BITI POKORENA!

Revolucija u Rožavi suočava se sa novim vojnim napadom međunarodnih i regionalnih reakcionarnih snaga. U regionu poput Bliskog istoka, pogođenom ratovima, okupacijama i masakrima koje sprovode imperijalisti i regionalne reakcionarne sile, Autonomna administracija – važna tvrđava otpora koja je usvojila progresivnu, narodnu liniju usmerenu na oslobođenje žena – predviđena je za likvidaciju i za to da bude učinjena „prihvatljivom“ imperijalističkim i regionalnim reakcionarnim snagama.

U tu svrhu, s jedne strane olakšavaju se napadi bandi HTS-a proglašeni za Sirijsku prelaznu administraciju; s druge strane, vrši se pritisak na Autonomnu administraciju kroz razne diplomatske kanale.

Jasno je da iza ovog napada na Autonomnu administraciju stoje imperijalisti i regionalne reakcionarne snage, a na prvom mestu turska država. Zaista nije slučajno što su ovi napadi pokrenuti baš istog dana kada su napadi na naselja Šehmeksud i Ešrefije u Alepu – gde Kurdi žive vekovima – 6. januara, odmah nakon sporazuma između Sirijske prelazne administracije i Izraela, u kojem je učestvovala i turska država, potpisanog u Parizu, prestonici Francuske.

Sa salafističko-džihadističkim bandama HTS-a dovedenim na vlast u Siriji, politika masakra koja je prvo bila usmerena protiv Alavita i Druza sada je okrenuta protiv kurdskog naroda i Revolucije u Rođavi. Naselja u Alepu u kojima žive stotine hiljada ljudi stavljena su pod opsadu, a napadi su pokrenuti uz provokaciju Turske i uz odobrenje Sjedinjenih Američkih Država i Izraela. Pokrenut je međunarodni koncept usmeren protiv statusa i dostignuća koja su narodi regiona, a pre svega kurdska nacija,

ostvarili kroz Revoluciju u Rođavi.

Protiv napada grupa bandi HTS-a – koordinisanih i podržanih od strane turske države – na naselja Šehmeksud, Ešrefije i Beni Zed u Alepu, gde pretežno žive Kurdi, Unutrašnje bezbednosne snage Šehmeksuda saopštile su da će braniti svoje zajednice i pružati otpor kako bi sprečile masakr civila. Uprkos malom broju i neadekvatnom naoružanju, ove snage otpora su pet dana pokazale značajan otpor.

Nakon napada na Alepo, bande HTS-a preusmerile su svoje napade prema teritorijama pod kontrolom Autonomne administracije Severne i Istočne Sirije. Činjenica da ove napade sprovode bande HTS-a jasno pokazuje da je agresija izvršena uz odobrenje zapadnih imperijalista – pre svega Sjedinjenih Američkih Država – i uz direktnu koordinaciju i vođenje regionalnih reakcionarnih snaga, posebno turskog fašizma. Zaista, dok se s jedne strane pokreću vojni napadi, s druge strane se nastavlja psihološki rat, a narodi koji žive u oblastima pod kontrolom Autonomne administracije podstiču jedni protiv drugih. Spekulacije i metode specijalnog rata koje predvodi fašistička turska država i reakcionarne arapske države iz Zaliva stavljene su u funkciju protiv stanovništva koje živi u oblastima pod kontrolom Autonomne administracije.

Za tursku državu, koja lično koordinira ove napade, primarni cilj je potpuno uklanjanje Revolucije u Rožavi i Autonomne administracije. Tamo gde to ne može biti postignuto, cilj je sprečiti narode regiona, a pre svega Kurde, da ostvare čak i najmanje dostignuće. Pred imperijalističkim regionalnim ciljevima i reakcionarnim, antinarodnim napadima koje predvode turski fašizam, cionistički

Izrael i arapski šeihati, odbrana Revolucije u Rožavi i njenih dostignuća ima istorijski značaj. Izlazak na ulice i trgove radi odbrane Revolucije u Rođavi je internacionalistička dužnost.

Branite Revoluciju u Rožavi!
Dole imperijalizam, fašizam, cionizam i sve forme reakcije!

Centralni komitet TKP-ML
Januar 2026.

NAPAD TURSKOG REŽIMA NA SOCIJALISTE

Represivni, protofašistički režim turskih oligarha i reakcionara, pod rukovodstvom zločinca Redžepa Tajipa Erdoana, koristi metež nastao usled imperijalnog mešanja na Bliskom istoku da proširi svoj agresivni uticaj spolja i još više učvrsti diktatorske mere kojima se služi.

Proteklih dana uhapšeno je 96 ljudi aktivnih u različitim sferama društva pod optužbom za terorizam. Taktika optuživanja svakog opozicionog mišljenja za terorizam je turskim vlastima jedno od prvih oružja kog se prihvate. Pratili smo prethodnih godina racije protiv kulturnih centara i medijskih kuća, otmice ljudi, smrti u zatvorima, besmisleno duge zatvorske kazne izrečene na montiranim suđenjima...

Takva praksa, uprkos junačkom otporu koje postoji u turskom društvu, ne samo da ne jenjava, već se, kao što vidimo i pojačava.

U ovom talasu fašističkog nasilja, policija je napala prostorije Novinske agencije Etha i kulturnog društva Beksav i tom prilikom uhapšeni su drugovi i drugarice piz Socijalističke partije potlačenih (ESP), Socijalističkih ženskih veća (SKM) i Federacije socijalističkih udruženja mladih (SGDF), među kojima su potpredsednik ESP-a Murat Džepni, glavna portparolka SKM-a Tanja Kara i potpredsednica SGDF-a Berfin Polat.

Uz to, fašistička turska vlada uhapsila je predsednika i generalnog sekretara sindikata lučkih radnika LİMTER-İŞ, koji je deo Konfederacije revolucionarnih sindikata (DİSK). U pritvor su odvedeni i članovi ekološke organizacije Polen Ekoloji.

Razlog za teror vlasti nad borcima protiv diktature, turskog šovinizma i ekspanzionizma jeste upravo njihov javni angažman u akcijama otpora i solidarnosti sa Rožavom, uključujući proteste u Suruču (Pirsûs). Ovaj grad obeležen je sećanjem na napad ISIS-a 2015. godine — izvršen uz saučesništvo turskih vlasti — u kojem je ubijeno 33 mladih pripadnika SGDF-a dok su pripremali pomoć za obnovu Kobanea.

Prema navodima turske državne novinske agencije, cilj napada jeste Marksističko-lenjinistička partija Turske (MLKP), a ista agencija navodi broj od 110 osoba, što znači da se u narednom periodu mogu očekivati dalja hapšenja.

Ovo je samo jedan u nizu talasa represivnih mera koje se pripremaju i sprovode. Pre ovoga, u Istanbulu je osuđeni 10 kurdskih advokata i još 18 osoba na više od 11 godina zatvora zbog zalaganja za osnovna prava kurdskih zatvorenika.

Uprkos surovoj represiji, volja za otporom ne jenjava. Socijalistička omladina izjavljuje:

„Nećemo se ni korak povući. Nastavićemo da jačamo borbu mladih za jednakost i slobodu. Uprkos svim napadima, ponavljamo: SGDF je nada — a nada čvrsto stoji.“

Osuđujemo reakcionarni protofašistički oligarhijski režim Erdoana. Stojimo uz naše drugarice i drugove i pozivamo sve druge da podrže veliku i tešku borbu turske radničke klase i revolucionara koji se bore protiv zlostavljanja, ubistava i ekspanzije uz zločine ne samo nad borcima, već i na civilima.

Zajedno s drugaricama i drugovima pozivamo sve koji su u mogućnosti da izraze protesti šire istinu o represiji nad revolucionarima koji se bore za mir i ravnopravnost.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

-----KULTURA-----

ROBERTO SANTORO

Roberto Santoro (Roberto Jorge Santoro) Rođen je u Buenos Ajresu 17. aprila 1939. godine, u radničkoj porodici. Bio je pesnik, novinar, pijačni prodavac, radnik u Sindikatu muzičara, moler, nastavnik u srednjoj školi. Upisao je Filozofski fakultet Univerziteta u Buenos Ajresu, ali je morao da prekine studije da bi odslužio vojni rok u mornarici u trajanju od dve godine.

Književnu delatnost je započeo 1960. godine u časopisu La Cosa, koji je sam pisao i uređivao, a zatim prodavao na bioskopskim vratima. Osnovao je časopis za poeziju Barilete, kao i publikacije Gente de Buenos Aires i Papeles de Buenos Aires. Svo troje su funkcionisali kao radionice za kulturu, formirajući grupe gde su se vizuelni umetnici, dramski pisci, muzičari i pesnici okupljali na zajedničkim projektima. Njihov moto je bio: „izvući umetnost na ulice“.

Nekoliko meseci nakon vojnog puča, pisao je Konfederaciji latinoameričkih pisaca (la Confederación de Escritores Latinoamericanos) sa sedištem u Meksiku, kako bi osudio i objavio nestanak ljudi. Tamo je pomenuo otmicu Harolda Kontija (Haroldo Conti) i Alberta Koste (Alberto Costa) između ostalih novinara i pisaca.

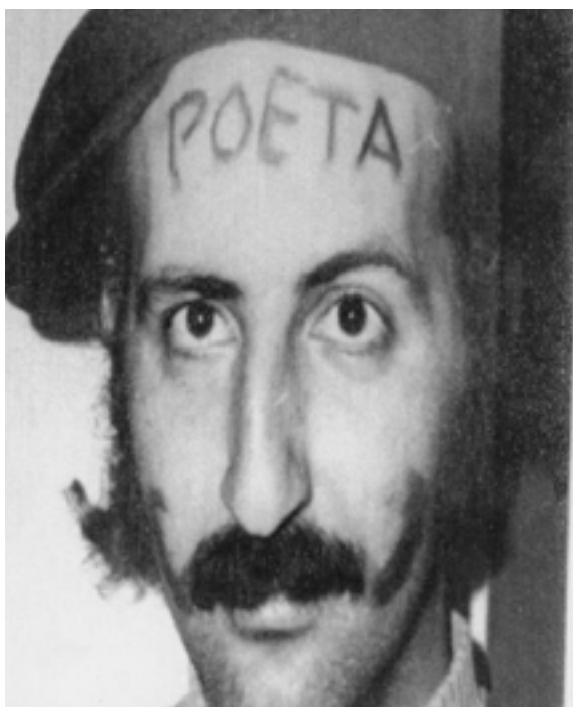
Prvog dana meseca juna 1977. godine, kidnapovali su ga pripadnici državnog terorističkog aparata, koji su ga ilegalno odveli sa njegovog radnog mesta Nacionalne tehničke škole br. 25, u naselju Onse u Buenos Ajresu. Do danas se vodi kao nestao. Među njegovim publikacijama, pomenućemo sledeće:

Očajnički zanat (1962), Poslednji tramvaj i rođenje na Zemlji (1963), Kamenovanje moje domovine (1964), O tangu i sve drugo (1964), Dosije mog srca (1966); Književnost lopte i iznad zemlje (1971); Jedan plus jedan čovečanstvo (1972), Poezija uopšte (1973),

Jasne stvari (1973) i Fascikla Bez pregovora (1975).

Santora je odlikovao borbeni stav. U njegovom životu su prednjačili kolektivni a ne pojedinačni projekti. „Ako moja poezija ne pomaže da se društvo menja, ona je beskorisna“, piše u jednom od njegovih poslednjih publikacija.

U Santorovom književnom delu je uočljivo neprestano društveno-političko nastojanje u kom je smisao za humor kombinovan sa grotesknim izrazom a njegov stil odiše delotvornošću i snagom. U poznijem periodu, često je koristio čitav niz likova iz različitih društvenih slojeva kako bi ismevajući ih čitaocu ponudio ono sto je istinito i za osudu- svedočanstvo o represivnom sistemu sa njegovim unapred određenim pravilima, moralnim licemerjem i dekadentnim institucijama.

NEKE STVARI

vetar koji odnosi radost
i mesec sa prstiju
sada mi stvari udaraju na oči
i prozori boje sumpora beleže propast
misterija se osipa poput pohabanog komada papira
gazeći naš cirkus čuda
sva čekanja da zamkovi i veštice nam izađu iz tela
kao da traže anđele
pobegli zmajevi
te beskrajne šume vukova i crvenkapa
te čokoladne kućice
patuljaka i divova
te tišine usnulosti u kojima neko veruje da je bliže poljupcu
i kada pogledom posegne, uz puno truda, ka magiji
probudi ga
da podignu se statue koje kotrljaju laž
bezrazložnost između krvavih razjapljivanja
mržnje ali sa novim rečima
i sve što ćutim
i sve što zaboravljam
a onda spravljaju sav nagrizaajući trud za vas
i veruju u oči koje čitaju napuštanje
i čuvaju ludost uspavanu iza usta
brojeći zvezde
ptice
pesme
to je trenutak kada vas njihovi jezici od uragana
prodru
praskajući zagonetke za kojima si čeznuo
to je trenutak kada bi želeo da se preodeneš u osvetu
i razrušiš njihovu glupavu azbuku
njihovo stanje patnji
njihovu nakupljenu močvaru stajnjaka
tu beskonačno malu zasićenost uništenjem
nekontrolisani jezik kojim proteruju život
krađući tvoju tišinu
ranjavajući utrobu tvog sna
i ostavljajući te poput klovna usamljenog
a onda poželiš da vrištiš
kao da ne želiš isto telo
i trnci uvrede ostaju kao u nekog glupana
zaslepljenog očima

i to te razdire iznutra kao nekakav nemir
a onda ti nadode neobična potreba da plačeš
da padneš mrtav
i postaneš balon
ili kiša orguljica
il šta ti ja znam
svakoga dana nam jednog brata nema

PESNIČKA PRAKSA

Pišem
za one koji govore

PESNIKOVA POSLA

da stremi
i stvara

NEPRAVILAN GLAGOL

Ja volim
Ti pišeš
On sanja
Mi živimo
Vi pevate
Oni ubijaju

<https://crvena.org/>
crvena@riseup.net
cikzore@protonmail.com

<https://www.facebook.com/crvena.inicijativa>
<https://www.facebook.com/socijalizam.CACI>

